

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΛΑΘΟΣ

30 διηγήματα εκτός κοινής λογικής

© 2025, CureClass, Δημήτρης Παπαδημητριάδης

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς ρητή άδεια του συγγραφέα.

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2025

Διαθέσιμο σε έντυπη μορφή, ως eBook και ως audiobook
στην Ελληνική και στην Αγγλική γλώσσα.

CureClass

Παλλάδος 21, Αθήνα 105 54
Τηλ.: +30 210 3000545, email: info@bookstore.cureclass.gr

ISBN 978-618-87653-2-0

Ο Δημήτρης Παπαδημητριάδης σπούδασε Ιατρική στο Πανεπιστήμιο Κρήτης και Διεθνή Πολιτική Υγείας στο London School of Economics (LSE). Εξειδικεύτηκε στην Ψυχιατρική και στην Ψυχοθεραπεία στο Λονδίνο (Royal Free Hospital & UCL School of Medicine, Halliwick Personality Disorder Service) και στην Αθήνα (Ερευνητικό Πανεπιστημιακό Ινστιτούτο Ψυχικής Υγιεινής, Περιφ. Γενικό Νοσοκομείο “Ευαγγελισμός”).

Συμμετείχε στο πρόγραμμα Γνωσιακής Θεραπείας για τις Διαταραχές Άγχους του Beck Institute for Cognitive Behavior Therapy που ίδρυσε στη Φιλαδέλφεια των ΗΠΑ ο θεμελιωτής της γνωσιακής θεραπείας Dr. Aaron T. Beck.

Έχει λάβει τιμητικούς επαινούς για δραστηριότητές του από το Πανεπιστήμιο Κρήτης, την Επιστημονική Εταιρεία Γενικής Ιατρικής, την Πανελλήνια Ομοσπονδία Μη-Κυβερνητικών Οργανώσεων, την Οργανωτική Επιτροπή Ολυμπιακών Αγώνων 2004 και το Βραβείο “Κοινωνία των Πολιτών” των Δημοσιογράφων της Ελληνικής Ραδιοφωνίας (ΕΡΑ).

Διετέλεσε Γενικός Γραμματέας στο διοικητικό συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης Φοιτητών Ιατρικής (EMSA) με έδρα τις Βρυξέλλες και Πρόεδρος της Επιστημονικής Εταιρείας Φοιτητών Ιατρικής Ελλάδας (ΕΕΦΙΕ).

Εργάζεται ως ιδιώτης ψυχίατρος - ψυχοθεραπευτής και συμμετέχει σε δράσεις ακτιβισμού για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου. Λαμβάνει μέρος σε επιστημονικά συνέδρια και ημερίδες, όπου δίνει ομιλίες με στόχο την ενημέρωση του κοινού για ζητήματα ψυχικής υγείας με ιδιαίτερη έμφαση στην καταπολέμηση του στίγματος. Παράλληλα, σχολιάζει στα ΜΜΕ και αρθρογραφεί τακτικά στον Τύπο για τα μείζονα κοινωνικά ζητήματα.

Έχει συγγράψει ακόμα τα βιβλία “Άγχος: μικρές εισαγωγές”, “Κατάθλιψη: μικρές εισαγωγές” (εκδόσεις Παπαδόπουλος) και “Η Τέχνη της Ευτυχίας” (εκδόσεις CureClass).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ • ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΛΑΘΟΣ

30 διηγήματα εκτός κοινής λογικής

CureClass

Περιεχόμενα

Πρόλογος	7
Το κουμπί	11
Δεν θέλω να φύγω	21
Η σκιά στη γωνία	30
Ο άνθρωπος που έγινε στοίχημα	45
Το παιδί που δεν έκλαιγε	60
Μετάλλιο απόλυτης προσφοράς	69
Χωρίς δεύτερη σκέψη	80
Απρόβλεπτη επιθυμία	93
Κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση	99
Η κόρη μου	111
Η εφαρμογή της απόλυτης υγείας	120
Η πόλη των απορριφθέντων	125
Τι φοβάσαι, ρε Δάφνη;	130
Κατανοούμε την απογοήτευσή σας	140
Ο βασιλιάς του σαλονιού	151
Βιώσιμη ψευδαίσθηση	161
Το εστιατόριο του φόβου	176
Η ώρα του Καράμπελα	181
Το κομματόσκυλο	202
Η ιερά οργή του βουλευτού Σημανδή	213
Το κράτος των αγαλμάτων	223
Το μινόρε του κενού	231
Η ευλογημένη κάλπη	242

Πτωχεύσεις και άλλαι έθνικαί παραδόσεις	254
Το εμβόλιο της πίστης	266
Επιτροπή επαναδιατύπωσης	271
Ντρέπομαι που θέτουν θέματα ασφαλείας	281
Οι εφημερίδες του ανέμου	303
Χώρα σε αναμονή	307
Η αθανασία του μεσσία	315

Πρόλογος

Η ανθρώπινη ψυχή είναι ένας λαβύρινθος γεμάτος αδιέξοδα και απρόσμενες εξόδους. Στα στενά του περάσματα αντηχούν σκέψεις που δεν τολμήσαμε να πούμε δυνατά, φόβοι που κρύβονται πίσω από καθημερινά προσωπεία, ελπίδες που σιγοκαίνε κάτω από την τέφρα της συνήθειας.

Ως ψυχίατρος και ψυχοθεραπευτής, έχω δει ανθρώπους να βαδίζουν μέσα σε αυτό τον λαβύρινθο, αναζητώντας παρηγοριά, νόημα και φως. Άλλοι στροβιλίζονται γύρω από τον εαυτό τους, ακολουθώντας την ίδια διαδρομή ξανά και ξανά. Άλλοι ανακαλύπτουν νέες πόρτες και φτάνουν σε απρόσμενους προορισμούς.

Τα διηγήματα αυτής της συλλογής περιέχουν τα ίχνη τους. Είναι ερωτήματα μεταμφιεσμένα σε ιστορίες. Τι σημαίνει να ανήκεις σε μια κοινωνία που σε διαμορφώνει ενώ ταυτόχρονα σε καταβροχθίζει; Ποιος είμαι αν δεν υπάρχω στη μνήμη των άλλων; Τι απομένει από εμάς όταν αφαιρέσουμε τους ρόλους που μας δόθηκαν; Πόσο αληθινή είναι μια αλήθεια όταν όλοι συμφωνούν στο ψέμα; Και, κυρίως, ποια είναι η λεπτή γραμμή που διαχωρίζει την πραγματικότητα από τις αφηγήσεις που πλάθουμε για να την αντέξουμε;

Κάποιοι ήρωες σε αυτές τις ιστορίες είναι παγιδευμένοι σε σιωπηλές σχέσεις, σε κατασκευασμένες ταυτότητες, σε κόσμους που δεν αναγνωρίζουν πια. Άλλοι αντιστέκονται, με αυτογνωσία, με αυτοσαρκασμό και με μια πεισματική αισιοδοξία που τους κρατάει όρθιους. Υπάρχουν εκείνοι που

βουλιάζουν κι εκείνοι που, ακόμη και την ύστατη στιγμή, ανακαλύπτουν ένα λόγο να συνεχίσουν μέσα από τις ρωγμές της ύπαρξής τους και δραπετεύουν από αέναους κύκλους.

Αλλά δεν είναι μόνο οι άνθρωποι που χάνονται μέσα σε κυκλικές πορείες. Και η ίδια η χώρα τους μοιάζει, καθώς αμφιταλαντεύεται ανάμεσα στη μνήμη και τη λήθη, υμνώντας το παρελθόν της, αλλά αποφεύγοντας να το κατανοήσει. Που διψά για πρόοδο αλλά στήνει φράγματα μπροστά σε κάθε πραγματική αλλαγή. Είναι όλες οι γενιές, που μεγάλωσαν με τις ίδιες προσδοκίες, τις ίδιες απογοητεύσεις.

Το κράτος που βρίσκεται μόνιμα "σε κρίση", που προσμένει ατέρμονα ότι "κάτι θα αλλάξει" ενώ παραμένει καθηλωμένο στις ίδιες παθογένειες. Η διαφθορά που αλλάζει μορφή αλλά ποτέ δεν εξαφανίζεται, οι θεσμοί που ανακυκλώνονται αντί να αναγεννώνται, οι πολίτες που μαθαίνουν να επιβιώνουν μέσα στη στασιμότητα, γιατί είναι το μόνο που γνώρισαν.

Η λογοτεχνία, όπως και η ψυχοθεραπεία, δεν έχει σκοπό να ερμηνεύσει τον άνθρωπο και την κοινωνία του μέσα από στερεότυπα ή απόλυτες ταξινομήσεις. Επιδιώκει να τον δείξει όπως είναι: σύνθετος, γεμάτος αντιφάσεις, τρυφερός και σκληρός μαζί, ικανός για τη μεγαλύτερη αλληλεγγύη και τη βαθύτερη μοναξιά.

Για αυτό το λόγο, οι ιστορίες που θα διαβάσετε δεν προσπαθούν να περιγράψουν τον άνθρωπο με προκαθορισμένα σχήματα ούτε να τον ορίσουν με απλουστευτικούς όρους. Τον αφήνουν να περιπλανηθεί, να κάνει λάθη, να γελάσει, να φοβηθεί, να αναγνωρίσει ή να αρνηθεί τον εαυτό του σε κάθε σελίδα. Τον τοποθετούν απέναντι στις επιλογές,

τις σχέσεις και τις μοιραίες αποφάσεις που χαράζουν το πεπρωμένο του. Και παράλληλα, σκιαγραφούν κριτικά την αλληλεπίδρασή του με την τεχνολογία και την εξουσία.

Η αφήγηση, άλλοτε αλληγορική και υπόγεια και άλλοτε αιχμηρή, διαπερνάει το άτομο, την κοινωνία αλλά και την πολιτική· όχι με τη στενή ιδεολογική έννοια, αλλά με τον τρόπο που η πολιτική διεισδύει στο μεδούλι της καθημερινότητας, στις σιωπές, στις αυταπάτες και στα συστήματα που συντηρούν τον εαυτό τους. Προσκαλεί τον αναγνώστη να αναγνωρίσει οικεία μονοπάτια, γιατί, στο τέλος, η ατομική και η συλλογική εμπειρία δομούνται από τα ίδια επαναλαμβανόμενα μοτίβα.

Αν κάτι συνδέει τα διηγήματα αυτής της συλλογής, είναι η ακατάπαυστη αναζήτηση των ανθρώπων και των κοινωνιών, ακόμα κι όταν ο σκοπός της παραμένει ασαφής. Ίσως, όμως, μέσα σε αυτή τη διαρκή περιπλάνηση να κρύβεται το βαθύτερο νόημα του να είσαι άνθρωπος.

Διαβάζοντας τις ιστορίες μου, ελπίζω να χαθείτε, αλλά και να βρείτε κάτι από εσάς.

Δημήτρης Παπαδημητριάδης MD MSc

Ψυχίατρος - ψυχοθεραπευτής

Το κουμπί

Ο κύριος Ανέστης δεν μισούσε τον κόσμο. Απλώς, δεν έβρισκε πια λόγο να τον αγαπά. Ήταν εβδομήντα δύο ετών, αλλά ένιωθε πως η ζωή του είχε τελειώσει πολύ νωρίτερα, σπαταλημένη σε ανούσιες συνομιλίες με αδιάφορους ανθρώπους, σε ουρές δημοσίων υπηρεσιών και σε μονότονες οικογενειακές συγκεντρώσεις, όπου όλοι μιλούσαν μεταξύ τους χωρίς να ακούει κανείς.

Η τελευταία σταγόνα ξεχείλισε το ποτήρι του πριν από έξι μήνες, όταν η γυναίκα του, η Ελένη, έφυγε από το σπίτι, αφήνοντας μόνο ένα σημείωμα δίπλα στη γλάστρα με τη γαρδένια της:

«Κουράστηκα. Πάω να ζήσω. Πρόσεχε το φυτό.»

Ο Ανέστης πρόσεχε τη γαρδένια με ευλάβεια, λες και ήταν το τελευταίο απομεινάρι μιας χαμένης εποχής. Την πότιζε, της μιλούσε σιγανά· πιο πολύ από συνήθεια παρά από πίστη ότι μπορούσε να τον ακούσει. Οι άνθρωποι δεν άκουγαν, γιατί να το έκανε ένα φυτό;

Έτσι περνούσαν οι μέρες του: ένα αργόσυρτο μουρμούρισμα τηλεοπτικών ειδήσεων, ο θόρυβος από μηχανάκια που έτρεχαν στο στενό και οι ανούσιες φλυαρίες αγνώστων στην παρακείμενη λαϊκή αγορά. Ο κόσμος φαινόταν να συνεχίζει χωρίς αυτόν, και εκείνος δεν έβλεπε κανένα λόγο να προσπαθήσει να συμβαδίσει.

Μέχρι που ήρθε το πακέτο.